

תורתו של כהנא

בנימוק פוליטי כלשהו. מומרך ככל שיהיה, כדי להעלות עצמו בדרגה. אולם כל בר-דעת מבין שמעשיו של סרסור, כמאבד כל גאווה אנושית, הם ההפך מלאו-מנות, המבקשת להקנות לבעליה גאווה אנושית.

אולם הטענה, כאילו קיימת מזימה של בני הגזע הנחות ל- השחית את בנות הגזע העליון, עלי-די הורדתן לזנות, אינה חדי-שה, לא מפקד-המחוז גבי עמיר המציא אותה. היא כתובה, שחור על גבי לבן, בספרו של אדולף היטלר, מיין קאמפף - אלא ששם הסרסורים הם יהודים, והקור-בנות הן נערות אריות טהורות. זה היה הנושא העיקרי של העיתון הנאצי הזכור לשימצה, ששמו הפך שם-דבר - דר שטייר-מר.

בארץ נמצא חסיד של תורה היטלראית זו, בדמותו של הרב מאיר כהנא. הוא מטיף מזה שנים

את הרוח השוררת במישטרת תל-אביב, בהנהגתו של מפקד-המחוז גבי עמיר, מסמלת יותר מכל אימרה שהשמיע עמיר באוזן ני חברי-כנסת, שביקרו לא-ממכר במחוז.

גילה עמיר: שמונים אחוז מן הסרסורים במחוז תל-אביב הם ערבים, ואילו רוב הזונות הן יהודיות.

עד כאן היה זה מידע סטא-טיסטי, אך עמיר לא הסתפק בו. הוא הוסיף באוזני הח"כים פירוש משלו: יש סרסורים ערביים ה-עוסקים בכך על רקע לאומני! כמה ח"כים היהנו ראשם באי-שור: זו הדרך שלהם לדפוק אר-תנו!

הסרסור הוא היצור הנחות ב- יותר בהירארכיה של עולס-ה-פנע, הוא אדם בזוי בעיני כל, גם בעיני הזונה שהוא חי על חשבונה, וגם בעיני עצמו. יכול להיות ששר-סור כזה מנסה לתרץ את מעשיו

נסעתי בכביש הטיילת לכיוון יפו. פיתאום רפק מישהו על מיכסה המנוע שלי, וצעק לי לעצור. עצרתי ושאלתי מה קרה. הוא המשיך לצעוק ואמר לי להסתלק משם.

הוצאתי את תעודת-העיתונאי שלי, הראיתי לו אותה, ואו הוא השתולל עוד יותר ואמר: "אה, אתה עיתונאי, אני אראה לך!"

הוא הלך וחזר. כשחזר הספקתי לצלם אותו במצלמה שלי. הוא היה כחור ללא מדיים, לא ידעתי שהוא שוטר. אחר-כך התברר שהוא חבלן-מישטרה, בשם גיל.

הוא הוציא אותי מן הרכב וכופף את ידי לאחור. אחר-כך ביקש ממני שאת-לווה אליו לכדי באוטו, ונסעתי אחריהם. היה אפילו מיקרה אחר בררך, כשהם עברו רמזור, ואני לא הספקתי לעבור. אז ציפצפתי להם, שיחכו לי.

חבלן-מישטרה גיל

סובב את ידי לאחור ובעט בי בבטן?

לא התכוונתי להימלט מהם. ברור גם שלא התכוונתי, וגם לא פגעתי בהם ולא תקפתי אותם.

כולם מכירים אותי, יודעים שאני אדם עדין ולא מסוגל להרים ידיים. חוץ מזה אני זהיר, במיוחד אחרי הניתוח שעברתי, ומשתדל שהמקום לא ייפגע.

כשהגענו לתחנת-המישטרה ברחוב הרכבת, השוטר כלבוש אורח שוב הופיע. הוא ניגש אליי, סובב לי את היר לאחור חזק-חזק. אני צעקתי מרוב כאב. אבל הוא לא הירפה ונתן לי בעי-טות בכבסן.

אמרתי לו שאני אחרי ניתוח, אבל זה לא עזר. נפלתי על הרצפה, והי שוטרים גררו אותי פנימה, לתוך תי-חנה, והמשיכו להכניס לי מכות ולצ-עוק.

כביתי מרוב כאב והשפלה, והם כל הזמן המשיכו לדרוך עלי ולבעוט בי וצעקו: "אתה עיתונאי, צריך לזיין את כל העיתונאים! עכשיו אתה יכול לק-רוא לכל החברים העיתונאים שלך, שיצלמו אותך איך שאתה נראה." כל זה היה בחדר-החקירות, ולאיש מן השוטרים כבניין זה לא הפייע. הם גם ניסו לומר לי, בצעקות, שאני תקפתי שוטרים. זה היה נורא ואיום. ביקשתי שוטריקא לרופא, וזה לא עזר. עד עכשיו יש לי כאבים מן המכות שקיבלתי.

באחד השלבים ראיתי את העיתוי-נאית ויאלה הרישפי (ראה מיסגרת). אני מכיר אותה רק מן העבודה בשטח, אבל אני רוצה בהזדמנות הזאת להודות לה על כל מה שעשתה. אלמלא היא, אני לא יודע איך זה היה נגמר. היא היתה במקום במיקרה, וראתה אותי יושב שם. פניתי אליה בלחש ואמרתי לה שאני שבור ומוכה, ושאלתי אם היא יכולה לעזור. כשהלכה הביתה, היא התקשרה לכל מערכות העיתונים, והודיעה על מה שקורה, וזה עזר לשחרר אותי.

אחרי שהיא הלכה הם המשיכו להכות אותי ולצעוק, שכל העיי-תונאים הם זבל. אחר-כך זרקו אותי לתא עם עוד שלושה עצורים, שניים מהם ערבים. התחננתי שיתנו לי לטלפו לאשתי. הם נתנו לי, אבל

הוא גבר לדין ונחה, שלעולם אינו מתקוטט. בירושלים הוא דמות מוכרת ואהודה, לא רק בקהילת העיתונאים והצלמים. הוא דמות ירושלמית בר-לטה, אפשר לראות אותו בכל מקום שקורה בו משהו, ולא רק דברים קשים כמו הפגנות ופיגועים. רחמים מרבה לצלם גם אירועים חברתיים ומסיכות ירושלמיות. הוא מתקבל בחיך וכי-שימחה, והוא עושה את עבודתו בנועם, ובעיקר במיקצועיות.

"אני הכי אוהב לצלם דברים מצי-חיקים. הצילום הכי מצחיק שצילמתי היה בזמן מיצעד בירושלים, לסיים צעדת ארבעת-הימים. על הכימה, ליד בית העם, ישבו כל האישים, קצינים בכירים בצבא וגם טרי קולק, הצוערים התחילו להגיע אל כימת-הכבוד, ואני פיתאום השמתי לב שראשי-העירייה נדרם בין שני גנרלים. צילמתי. מאז

אותו מיקרה התחילו גם צלמים אחרים לארוב לקולק, ודמותו המתנממת כבר הפכה שיגרה עיתונאית.

"מיקרה אחר היה גם הוא קשור בטרי קולק. הוא עמד לחנוך מיגרש-כדורגל, ונתנו לו לבעוט כמה בעיטות-פתיחה. מישהו נתן לו ללבוש מיכ-סניים קצרים. הם היו רחמים מרי, ונפלו לו כל הזמן. אני עמדתי מאחורי וצילמתי אותו מאחור, עם המכנסיים למטה. זה היה מאוד משעשע.

"הצילום העצוב ביותר שצילמתי היה בלווייה של חייל שנפל. ראיתי חייל אחר, חבר שלו, שעמד במשך כל הטקס בצד. אחר-כך הוא חיכה עד שכולם ילכו, הוא נשאר אחרון ונשכח על הקבר והתחיל לככות במשך הרבה זמן."

ב-1980 נפצע רחמים קשה בתאר-נתירכים, ושבת מעבודה במשך שנה שלמה. זה קרה אחרי שצילם את ראש-המשלה דאז, מנחם בגין, כשהתעלף בכנסת, וכל מערכות העיתונים רצו אז את התמונה במהירות. רחמים רץ לפתח את הסרטים, ונסע לתל-אביב להביא את התמונות לעורכי-העיתונים. בררך חזרה התנגש כמשאית ונפצע באגן-הירכיים. הוא שכב תקופה ארוכה בבית-חולים, ואחר-כך הסתובב במשך כמה חתמונות כשהוא נעזר בקביים. עד היום יש לו כאבים, בעיקר בעת חילופי-מגיה-אוויר.

לפני חודש עבר ניתוח בגבו. מקום הניתוח עדיין מציק לו, הפצע עוד לא התאחה סופית.

"לזיין כל העיתונאים!"

שבאנו לירושלים מצאנו אותו יושב כפוף בקצה הספה בביתו. למרות שעברו כמה ימים מאז המיקרה, הוא עדיין המום, ואינו יודע איך להסתרר עד זה. הוא עדיין אינו מבין איך קרה שהוא מצא את עצמו בחול ומוכה, שככל גופו מכוסה בחבורות-כחולות.

סיפר רחמים:

זה היה בסביבות השעה 3 בצהריים.

ארוכה בארץ נגר העיתונות והעיתוי-נאים (ראה איגרת העורך בעמוד 4). יתכן שמכת-הפתיחה היתה כאשר תקפו בשוק מחנה-יהודה בירושלים את כרמלה מנשה, כתבת קול-ישראל (היום כתבת לענייני-מישטרה).

לפני חודש הוכה מנשה רו, כתב הטלוויזיה הישראלית, בעת שסיקר את הפגנת גוש-אמונים, מייד אחרי חילופי-השכבים. אז קמה זעקה, כתבו בעיתונים, אבל העניין נשכח ונעלם. ימים אחרים אחר-כך הותקף דן רביב, כתב-הטלוויזיה לענייני-מיפלגות, כי-עת שסיקר כינוס של ועידת המיפלגה הליברלית. גם במיקרה זה הסתיים הנושא כבתורת מעטות בעיתונים. מיקרהו של רחמים ישראלי מחבר יחד שתי תופעות מחיריות - התרת דמם של העיתונאים באופן פומבי, כמעט רישמי, והאלימות המתגברת בקרב שוטרי ישראל.

אין ספק שכל אורח, השומע השכם והערב שהעיתונות היא מאכות האסון, שהעיתונות אשמה בכל הצרות של המדינה, במילחמת הלכנון, כפיגועים, בחילופי-השכבים ובכל צרה אחרת, חושב שאם כך - אז צריך להרוס את העיתונות, והדרך האחת להרוס אותה היא בכוח ובאלימות. ברור לו שדמם של העיתונאים מותר. מי שגורם כלי-כך הרכה צרות למדינה, צריך להשתי-קו ולהשמידו.

ואילו השוטרים - גם כשהם מור-שעים בעבירות של תקיפה ואלימות, נדונים לעונשים הגובלים בגיחוך. רשימה מיקרית של שוטרים, שהור-שעו באליומות, מראה שאיש מהם לא נדון למאסר בפועל. כולם נדונו לתקוי-פות קצרות של מאסר-על-תנאי, לעיי-תים נוסף על קנס כספי מגוחך, לעתים רחוקות הורדה בדרגה.

אין עונש מרתייע, וחדשות לבקרים מתפרסמות בעיתונים כותרות המבשרות על מיקרה נוסף של אלימות שוט-רים נגד אורחים חפים-מפשע. גם כדברים אלה יש אינפלציה, ורוב האורחים מתייחסים אליהם באדישות, כמו על עוד מה משהו השייך לסדר-היום הרגיל. איש אינו מתרגש, איש אינו עושה דבר כדי לשנות את המצב. אילו היה רחמים ישראלי אורח רגיל ולא עיתונאי בעל תעודה ממשל-תית, היה האירוע עובר בשקט, ואיש לא היה מתייחס אליו ברצינות-יתר. העניין היה נגמר בעוד כותרת בעיתון שלמחרת, בעוד מישפט מישמעתי וזהו.

בינתיים מנסה רחמים ישראלי להתגבר על הטראומה שעברה עליו. הוא מנסה, ואינו יכול לחזור לסדר-יום רגיל. מנסה, ואינו יכול, להירדם בלילות. אינו מצליח להבין מדוע, מה עולל שמגיעה לו השפלה נוראה כזאת. אבל זה קרה לו - וזה יכול לקרות מחר לך.

ענת מרגוטטי

כי לא אכתי ולא שתיתי כל היום. גם לא היה לי כסף ולא כלום, כי הורירו ממני הכל, ונתנו לאשתי, השוטר הזה נסע איתי בכל תל-אביב למצוא משהו לשתות ולאכול וקנה לי. אחר-כך הוא לקח אותי לתחנת-המישטרה, כדי שי-אוכל לאתר את אשתי. מצאתי אותה בבית של יואלה, לירושלים הגענו כסביבות השעה חמש בבוקר, שבורים רצוצים והמומים. יואלה היתה כמו מלאך מושיע.

כל הסיפור הזה לא מגיע לי. אני לא חושב שאני אלים או תקיף או משהו כזה. המיקרה הזה הרס אותי. אני לא יודע מה לעשות. עד עכשיו אני לא מצליח לישון בלילות. אני מתעורר בבהלה, התמונות חוזרות אליי. אני בוכה בלילות. אני לא נרגע מזה. אני מסתכל על הדברים כאילו זה לא אני, אבל זה אני. אני מזהיר את קצת בחוץ, בלי אף אחד, בלי מצלמות, רק להיי-רגע!

עד כאן סיפורו של רחמים. לא ברור היכן זה התחיל, אבל זו שטיפת-ימוח הנמשכת כבר תקופה

צלם ישראלי וראשי-עירייה קולק התצלום המצחיק ביותר